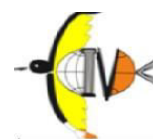

НАШ ГЛАС

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНЕ ШКОЛЕ „НАДА ПУРИЋ“ ВАЉЕВО, МАРТ 2015 2015.
ГОДИНЕ

Наша књига - монографија Основне школе „Нада Пурић“

Иако је Свечана академија поводом 60 година Основне школе „Нада Пурић“ одржана 29. децембра 2013. године, завршна свечаност догодила се 3. јула 2014. промоцијом монографије „Основна школа *Нада Пурић* у Ваљеву 1953-2013“, ауторке мр Ане Савковић, директора Школе. Ова књига је, од саме идеје да буде написана, па до промоције, изазвала интересовање и пажњу многих бивших ученика, радника, пријатеља и сарадника, а посебно оних

који су још увек ту, а који су се ангажовали да дају свој максималан допринос да ово дело постане огледало Школе. Хол школе је на јединствен начин био испуњен позитивном енергијом свих који су дошли да део своје приче пронађу у овој књизи, додају још по које сећање у изненадном сусрету са неким са којима се дуго нису видели, сазнају још понешто о онима који су далеко, али призвани са неке стране или старе фотографије.

Говорећи о Монографији проф. др Миленко Кундачина рецензент и промотор, истакао је да је ауторка мр Ана Савковић имала истанчано осећање за време и простор, па је кроз добро осмишљене, структуриране и повезане садржајне целине хронолошки осликала узлазну линију развоја Школе. Ауторка је садржајно, поступно, доследно,

целовито и реално, језиком струке, разумљивим широком кругу читалаца, познавалаца теорије и праксе, пратила оснивање, рад, развој и резултате образовно-васпитног рада Школе. Монографија је, једна комплетна, у довољној мери истражена и добро написана хроника Школе која има много елемената да уистину буде именована истраживачком студијом емпиријског карактера. Да би успешно реализовала свој истраживачки задатак и остварила постављени циљ ауторка је уложила огроман труд и време. Промотор је на крају истакао да је срећна околност што се за израду монографије прихватила особа која је имала одређено методолошко знање и истраживачку културу. По својој структури, садржајности, начину коришћења научних извора, ова публикација може послужити као огледна студија за писање монографија образовно-васпитних установа.

Проф. др Радован Грандић у својој рецензији истакао је шири значај овог дела, рекавши да је ауторка хронолошки пратила друштвене токове у земљи и Колубарском округу и у складу са њима документовала рад и развој Школе. Монографија садржи 27 поглавља. Свако поглавље је, у ствари, посебна садржајна целина, урађена хронолошки, али по обиму и важности неизоставна, по својој многозначности, прилично јасно ограничена почетном и јубиларном годином. Основна одлика текста је документарност и егзактност, без атрибутивног улепшавања. Све што је написано засновано је на одређеним документима и изворима. Друга карактеристика овог текста је обимност, која у великој мери доприноси потпуности. Стављање рада Школе у контекст функционисања система образовања у Републици Србији потврда је да је ауторка добар познавалац школских прилика и да је уложила велики труд у истраживању и открила многе детаље који до сада нису били забележени и познати стручној јавности.

Др Мирослав Перишић је представљајући монографију, овом делу дао изузетан значај нагласивши да историја једне основне школе је истовремено историја једног дела просветне елите и њене мисије. Књига је и део слике Ваљева у периоду од шест деценија. Ту је шездесет генерација ученика и више генерација оних који су њима посвећени, њихов заједнички и појединачни стваралачки допринос видљив у овој књизи кроз преглед објављених радова наставника и ученика, затим ту су њихове бриге, преокупације и задовољства остварена кроз припадност школи. Култура читања, књига и библиотека, школска штампа, допринос култури града, енергија и потенцијал који деценијама зраче и на окружење, изван оgrade школског дворишта, само су неке од тема које су, педантно и сликовито, на основу богато прикупљене фактографије обрађене на страницама књиге која сведочи о интелектуалној и друштвеној снази једне средине. Читалац ће у књизи мр Ане Савковић наћи много тога што је слика квалитета наставе, часова испуњених знањем и сазнањем, креативношћу, подстицањем и задовољењем маште, али и муком са срицањем првих слова и овладавањем основним рачунским радњама. Имајући у виду широк истраживачки захват и свеобухватан приступ у обради теме, поступак систематизације истраженог материјала је доведен до високог нивоа уз прецизан језички израз мр Ане Савковић и њен однегован стил писања

Школа је добила књигу која ће говорити у име свакога ко јој је на било који начин припадао. Ауторка се у свом обраћању захвалила свим сарадницима, који су помогли у прикупљању грађе, као и оним који су дали податке да би нашли своје место и у самој књизи.

Ко је данас главни

А када бисмо могли да се спустимо натраг у детињство, као у клупу основне школе из које смо давно изашли, ми бисмо их опет угледали...

Иво Андрић, *Деца*

Ко је данас 29. 8. 2014. године био у 18 часова у Основној школи „Нада Пурић“, без обзира у којој улози, могао је да доживи баш ову реченицу. Ови „малих људи које ми зовемо деца“, данас су пред нама били храбрији и достојанственији и од својих родитеља и учитеља. Свесни су да су постали важни, ђаци, прваци, они ка којима су све очи упрте и сва пажња усмерена. Оне су све принцезице, а они витезови. Ипак, по која мала главица се скрива иза маме или тате, посматра и процењује, насмеши се бојажљиво кад неко приђе и позове у ово фантастично преплитање позитивне енергије.

За то време на лицима и у погледима одраслих трепери нешто крајње дечје, благо, безазлено, али ипак сетно, нека мала стрепња, па и по која суза. Одједном су сви изгубили свако друго обележје своје личности, осим оног једног и за све истог – родитељи су првака.

Они су овде данас главни. Али ништа мање значајна није ни улога бивших првака, који су припремили ведар, разигран и распеван програм за своје млађе другаре. Забавна добродошлица кроз одабране рецитације, сценографију и скичеве. Традиционалан начин за пријем првака, а опет увек изненађујуће креативан.

Док се учитељице са списковима, такође на чудан начин узбуђене, припремају за прозивку, родитељи још једном прегледају да ли је код малишана све на свом месту: везују пертле, поправљају шналице, машинице, скидају невидљиве флеке са панталоница и обавезно по који савет, поновљен ко зна колико пута.

И на крају, шта више и боље него на питање како је било, чути кратак и искрен одговор: „Лепо“.

Прво место на такмичењу „Виртуелни завичај – очување културне баштине“

У организацији Центра за унапређење наставе „Абакус“ и Министарства спољне и унутрашње трговине и телекомуникација је покренут пројекат „Креирање дигиталних мултимедијалних материјала у циљу очувања културне баштине“. Основна школа „Нада Пурић“ је узела учешће у овом пројекту. Пројекат на нивоу Школе је водио наставник информатике.

Програм „Виртуелни завичај“ представља иницијативу за подизање свести младих, њихових едукатора (наставника и родитеља) и свих чланова заједнице о значају очувања културне баштине и наслеђа у циљу очувања културног и националног идентитета. Програм подстиче

учеснике на активно учешће у процесу дигитализације културне баштине Србије.

Сви ученици, од V до VIII разреда, који су заинтересовани да помоћу мобилног телефона, фотоапарата или камере сниме нешто из огромне културне баштине свог града и да тај запис или фотографије овековече у дигиталном формату, у виду кратког филма од три до пет минута, имали су могућност да се пријаве наставнику информатике који им је дао смернице и сву помоћ око рада. Наши ученици су се на наградни конкурс пријавили са три филма.

Тема награђеног рада наших ученика је била „Тешњар – Српски Холивуд“ и освојио је **1. место у категорији основних школа Србије**. Ученици који су заслужни за пехар који је добила наша школа су: Адриана Радовановић VIII₃, Барбара Споладор VIII₃, Александра Обрадовић VIII₂ и Софија Савић VIII₂.

Од преко 230 фантастичних радова, бити први и добити признање – пехар, заиста је огроман успех.

Рад наших лауреата можете да видите на директном линку

https://www.youtube.com/watch?v=1Ry9m_IAOaE

Ђорђије Бубања, наставник информатике

Између плускова

Ученици осмог разреда који похађају грађанско васпитање са члановима географске и новинарске секције и предметним професорима Милосавом Милићем и Љиљаном Павловић, имали су 11. 9. 2014.

године организован трочасовни излет на Градац.

Лагана шетња овогодишњих малих матураната изазвала је симпатије пролазника и кроз град је пронела доста позитивне енергије. Кратак одмор је био испред Храма Васкрсења господњег, а затим поред стадиона стигли су до споменика и парка посвећеног познатом завичајном писцу Миловану Глишићу.

Тадића млин је свима познато одредиште, али многи су први пут ушли у аутентични простор испуњен разним предметима ручно рађеним од дрвета, одевним предметима од сукна и млинским точком. Наравно, ту су били и џакови пуни брашна којим су се брзо испрашњавили, и један млински мачак, онако као из прича о старим воденицама.

И без обзира што отићи на Градац није ништа ново и необично за већину ученика, неке податке везане за хидролошка и хидрогеолошка обележја научили су из предавања професора Милосава Милића. Такође су уочени примери практичног деловања ерозије земљишта, као и значај очувања природне средине, посебно ако је у питању овако важан и леп простор као што је река Градац. Велики одмор између часова учења проведен је у пријатном амбијенту туристичког комплекса „Вајати“, где им је домаћин Бојан Селаковић уступио терен за одбојку, лежаљке и могућност да се освеже и забаве.

Како то иначе најчешће буде, када је најлепше мора да се прекине. Запретио је плусак, па су се ученици брзо спаковали и кренули према граду. Али плусак је био бржи, па је надвожњак код Омни центра послужио као заклон. Међутим и то је схваћено као део једног лепог програма за тај дан

Под називом „Нови почетак“

У холу Школе 26. септембра 2014. године приређен је забавни програм под називом „За срећан почетак“. То је још једна активност која је постала традиционална и која се очекује са великим узбуђењем, посебно учесника у програму, а њих је увек велики број. На овај начин показује се шта је урађено у претходном периоду, али је и промоција онога што ће се урадити ако се ученици укључе у неку од понуђених секција. У програму који је трајао два школска часа, учествовали су: плесни клуб „Лагуна“, каратисти „КК 014“, балерине „Студио М“, и „Хорић Срцуленце“. Али како то најчешће буде, брзо се изгуби разлика између публике и

учесника, јер понесени песмом и игром сви постану део програма. Зато је на крају аплауз био дуг и од срца.

Архимедесова интернет математичка олимпијада

У недељу, 30. новембра 2014. године, у Београду је одржан финални део такмичења Архимедесове

интернет математичке олимпијаде за пети разред.

Пет ученика Школе су, после два елиминациона круга такмичења, остварили право учешћа у финалу. Изузетне резултате је постигао ученик Никола Трифуновић V_3 , који је освојио трећу награду, а похваљени ученици су: Никола Вуловић V_1 , Лука Станић V_1 и Тијана Ђорђевић V_2 . На такмичењу је учествовао и Никола Лазич V_3 . Екипа Школе је слободно време искористила да посети Центар за промоцију науке.

У недељу, 14. децембра 2014. године, одржан је финални део такмичења Архимедесове интернет математичке олимпијаде за седми разред. Четири ученика Школе, су после два елиминациона дела такмичења, остварили пласман у финале. Изузетне резултате је остварио ученик Милош Јовановић VII_2 , који је освојио трећу награду, а на такмичењу су учествовали и Катарина Младеновић VII_2 , Николета Павловић VII_2 и Немања Грујичић VII_1 . Ученици су на такмичење ишли у пратњи Маје Станковић, професора математике.

Дечје олимпијске игре

На квалификацијама Основних школа Ваљева за „Дечје олимпијске игре“, екипа првог разреда (садашњи II разред) освојила је 1. место. Ови ученици су представљали град Ваљево и Колубарски округ на „Дечјим олимпијским играма“ у Панчеву 7. јуна 2014. године. Том приликом је учествовало 19 екипа I разреда из различитих градова Србије. Екипа Школе је заузела 5. место.

Машта и снови

Моја машта чини свашта ова
песма је лепа као башта. Ја
маштам да сам на небу ласти и
да крилима таласам.

Желим да моја машта траје
дуго и да се свуда проводим
лудо. Са маштом живи свако од
нас и у машти тражимо спас.

Лука Митровић, III

Путовање на поклон – Словачка

У периоду од 18. до 26. августа 2014. године двадесеторо деце из поплавлених подручја Ваљева су

упућена на опоравак у Словачку у школу у природи Моравски Свети Јан у Пјесочни у организацији Црвеног крста Србије. Црвени крст Србије је добио иницијални позив посредством Амбасаде Републике Србије у Братислави од стране Трнавског самоуправног региона у Словачкој и њиховог председника господина Тибора Миклуша који је платио све трошкове.

Из Школе је путовало 13 ученика и као васпитач Виолета Кењић, учитељица, сарадница Црвеног крста.

Током боравка у Словачкој организовани су излети и обиласци знаменитости у окружењу. Група је посетила замак Холич, уживала у вожњи чамцем, затим Зоолошки врт у Ходонину у Чешкој, град Трnavу где нас је угостио председник удружења Срба у Словачкој, господин Станоје Рибич и Братиславу где нас је примио и угостио амбасадор Републике Србије у Словачкој, господин Шани Дермаку. Затим смо били у Аустрији где смо обишли градић Хохенау.

Деца су свакодневно уживала на спортским и забавним теренима овог одмаралишта. Амбасада Републике Србије у Словачкој је пружила асистенцију и подршку деци током боравка у Словачкој.

Доживљај са летовања

На овом летњем распусту ја сам имао два летовања. Прво које је било планирано, а то је одлазак на море са породицом, а друго се десило сасвим изненада, а то је одлазак у Словачку са учитељицом и другарима.

Захваљујући најбољој учитељици Виолети, видео сам и доживео неке ствари које на сваком другом распусту не бих. У Словачкој смо били у једном одмаралишту са још двадесет другара из Лознице. Било нам је много лепо и лепо смо се дружили. Сваки дан смо ишли негде. Видео сам прави замак и доста је велики. Оно што у Ваљеву никад нисам доживео то је логорска ватра. Ту смо пекли кобасице. Нашој учитељици је био рођендан, па смо правили рођенданску журку. Ишли смо у зоолошки врт. Оно што нисам никада до сада урадио ту сам урадио- додирнуо сам змију. Веома је љигава и хладна, али се нисам плашио.

Ово лето је било много лепо и само лепе ствари су ми се дешавале. Ово је најлепше летовање које сам до сада имао.

Вања Максимовић, III

Креативне радионице за предшколце нашег града

У току ове школске, 2014/2015. године, према одлуци Стручног већа за разредну наставу, а у сарадњи са свим наставницима, стручним сарадницима и осталим радницима Школе, планиране су и реализоване креативне радионице за предшколце града Ваљева.

На основу досадашњих искустава и праћења одређених параметара, учитељи су приметили и евидентирали недостатке у комуникацији са будућим првацима и њиховим породицама. Како би се деца олакшао прелазак из предшколске у школску средину, а самим тим и родитељима и наставним радницима омогућило да се боље упознају, остваре сарадњу и успоставе контакте, осмишљене су и организоване

једночасовне радионице.

Прва радионица је одржана 15. октобра 2014. године, од 18.00 до 19.00 часова, и тај термин средом је био стални термин за ову активност.

Радионице су осмишљене тако да се подстиче сарадња, да се деца опуштају и осећају пријатно у новом окружењу, да упознају простор, начин рада и комуникације у школи, али и да се играју, забаве и друже. Наши мали гости са радошћу су долазили сваке среде, ишчекујући нове, занимљиве садржаје и лепо осмишљене активности. Наш циљ је да се, кроз ове радионице, малишанима олакша прихватање нових начина и облика рада, да се навикавају на школско окружење и да се деца нашег града пружи садржај који до сада нису имали.

„Деца можемо пружити две ствари, једно је корен, а друго су крила!“

У току првог полугодишта, одржано је 11 радионица. У сарадњи са свим учитељицама, неке од радионица су водиле: професорке енглеског језика, професорке шпанског, немачког и италијанског језика, професорка музичке културе, наставница ликовне културе, професорка математике и професори физичког васпитања, педагог и логопед. У планирању и реализацији неких радионица, учествовали су ученици Школе, пружајући помоћ нашим малим гостима, што је допринело веселој и опуштеној атмосфери и обостраном задовољству.

Кроз садржаје ликовног, музичког, српског и страних језика, али и грађанског, вештина комуникације, спорта и других културних активности, предшколци су имали задатке и захтеве примерене њиховом узрасту, који су их подстицали и забављали и кроз које су могли да науче нешто ново и лепо.

Сви ми, уживали смо у раду са децом, која су кроз наше идеје и активности, упозната и сада већ навикнута на школско окружење. То ће деца свакако олакшати и онако тежак и оптерећујући прелазак из предшколске у школску средину.

У току другог полугодишта планирано је да се одржи девет радионица, у истом термину, средом од 18.00 до 19.00 часова. Завршна радионица ће бити одржана 1. априла 2015. године.

Бригу, стрепњу и несигурност почетка, заменили смо радошћу, ведрином и лепотом! Надамо се сличним ангажовањима и идејама и у наредној школској години!

Јелена Димитријевић, проф.

Плава књига

Свака ствар на свету има неку своју значајну причу, па била то нека ситница или нека крупна ствар. Обично су најзначајније и најнеобичније ствари оне које остану од наших предака, који наравно очекују да ми те ствари чувамо и поштујемо.

У кући мојих баке и деке има доста ствари које су остале од дединог ујака који је учествовао у Другом светском рату. Има ту доста слика, ордења за храброст и много других ствари, али мени најнеобичнија је једна књига. Свако би прво помислио шта то толико необично у тој књизи има, али ето, она је мојој породици значајна исто толико колико је и необична.

Дедин ујак није имао толико времена за неке друге ствари поред толиког напора, али ипак је оставио нешто за собом пре него што је умро. То је била та књига. Он је написао ту књигу у којој се описује његов живот од осамнаесте године, када је са групом добровољаца побегао у Америку и никада се више није вратио у Србију. Зато је хтео да остави нешто по чему ће се он памтити. Једну од књига је поклатио његовом сестрићу, мом деди, а деда мени и мојој мајци. Књига плава и некако обична споља, али када кренеш да је читаш, видиш да изнутра има неку посебну ноту, мало тужну, али јако необичну.

Александра Вићентић, VI₁

Трибине за родитеље предшколаца града Ваљева

У циљу боље сарадње и остваривања контакта са родитељима будућих ђака првака града Ваљева, осмишљене су и организоване трибине у Школи.

Прва трибина „Да дете и школу заволи“ била је реализована у току Дечје недеље 8. октобра 2014. године у 18.00 часова, и поред најаве и представљања креативних радионица за предшколце, Зорица Милић, педагог и Светлана Матић, логопед у Школи, родитеље су укратко обавестили и упознале са захтевима и задацима који се налазе пред децом када крену у школу. Како је ово оптерећујући и веома тежак период прилагођавања за децу, задатак школе и породице је да, сарађујући, деца олакшају привикавање на обавезе и нову средину. Зорица Милић је део свог излагања посветила развијању и неговању лепог понашања, толеранције и радних навика код деце, и на који начин се све то дугорочно, може у породици формирати и вежбати. Светлана Матић је говорила о говорним и графо-моторичким потешкоћама које се могу јавити код деце у овом периоду, као и о начинима њиховог превазилажења.

Друга трибина „Родитељи и школа – партнери и сарадници“ је одржана 24. децембра 2014. године упоредо са новогодишњом математичком радионицом за предшколце. Том приликом су родитељи упознати са до тада одржаним радионицама за предшколце. Педагог

Зорица Милић је говорила о значају сарадње породице и школе и начинима да та сарадња буде што успешнија, а Новка Мосуровић Андрић, професор разредне наставе, представила је садржаје и начине рада у Школи, као и облике подршке ученицима и родитељима које Школа пружа.

Трећа трибина, планирана је за 1. април 2015. у 18.00 часова. Надамо се још бољој сарадњи и комуникацији!

Јелена Димитријевић, проф

Родитељи и ученици заједно на часу

Предновогодишње расположење и многе активности у школи, подстичу ученике да буду маштовити и креативни у украшавању својих панова и учионица. Овога пута, ученици II₁ су своје часове ликовне културе, 23. децембра 2014. године поделили са својим родитељима. У предивној атмосфери, кроз групни рад и лепу сарадњу, правили су предивне оригами јелке, украсе за јелку, велику јелку за пано и тродимензионалне украсе за учионицу. Поред сарадње и дружења, ови тренуци су били значајни и за успостављање комуникације и боље упознавање родитеља међу собом, али и срдачнијег односа међу свим

актерима. Кроз ове часове, родитељи учествују на леп и занимљив начин у образовању своје деце а самим тим и поштују улогу школе и школског учења. Толико лепих утисака, разлог су да се овакве активности организују поново!

Јелена Димитријевић, проф.

Ту изнад дуге...

Оно што одваја и разликује нашу Школу од осталих школа у граду већ четрдесет и две године јесте постојање одељења за ученике са посебним потребама.

Ученици и њихови наставници свакодневно се труде у превазилажењу различитих потешкоћа у усвајању нових знања и вештина.

Поред редовног плана рада, ученици реализују различите врсте активности, у виду креативних радионица, спортских и културних манифестација, едукативних посета и путовања.

Сваке године ученици на различите начине обележавају Дечју недељу. Ове године су ученици са

својим наставницима приредили ликовну радионицу. Гости на ликовној радионици били су ученици четвртог разреда „Прве основне школе“, као и ученици наше Школе. Учествовали су и у маскембалу, који су организовали наши другари, ученици другог разреда са својим учитељицама.

Већ је постало традиција да сваког 3. децембра поводом Дана хендикепа, ученици приредбом обележе тај дан. Они желе са својим родитељима и наставницима да дају допринос да се унапреди и омогући особама са инвалидитетом једнако уживање људских права и равноправно учешће у

друштву. Кроз дечју песму, народну игру, рецитовање песама Мике Антића, Десанке Максимовић, а затим и популарних забавних песама, сви гости су уживали у приредби, под називом „Ту изнад дуге“.

У оквиру обележавања Дана хендикепа, у организацији наставника физичког васпитања Бранка Јовановића, заједно са ученицима осмог разреда, одржано је такмичење у психомоторним вештинама, под називом „Игре без граница“.

Наши ученици су врло често учесници на различитим едукативним радионицама, као што је овогодишња „Трговина људима“, у организацији Црвеног крста. Са едукативних, културних, васпитних путовања, ученици доносе лепе утиске, нова сазнања, искуства, нове љубави. Ученици са родитељима, наставницима и гостима посетили су у априлу 2014. године манастир Ђурђеви ступови, а већ у јуну 2014. године били су у Београду, где су посетили Ботаничку башту и манастир Раковицу.

Код нас никада не изостаје ни обележавање Нове године и Божића. У оквиру новогодишњих празника, ученике којима је потребна додатна образовна, здравствена и социјална помоћ посетили су дугогодишњи пријатељи Школе – припадници Баптистичке цркве са гостима из Америке и том приликом им традиционално поклонили пакетиће. Такође су нас посетили и представници Ђачког парламента са професорком Иваном Вујић као и ученици II разреда на челу са учитељицом Јеленом Димитријевић који су ученичким прилозима купили потребан дидактички материјал и пакетиће. Задовољни и насмејани ученици су наставили дружење у својим просторијама.

Врло често смо гости других основних школа и увек се радујемо заједничким дружењима, савладавању сваке препреке, усвајању нових вештина, сваком путовању, па макар и у машти.

Трудимо се и трудићемо се за сваки нови дан и поштоваћемо стару латинску изреку – Ниједан дан без потеза.

ШЕШИРИЈАДА за наше креативне ученике

Прва Шеширијада одржана је 25. децембра 2014. у нашој школи. Фантастични шешири које су ученици осмислили и направили, представљени су у школском дворишту уз присуство родитеља, гостију и представника медија. Уживали су ученици, представљајући своје оригиналне творевине али и сви остали, који су били део тог догађаја. Надамо се сличним и једнако занимљивим активностима у Школи!

Стручно и емотивно - Милена С. Матуновић

Рођена у Панчеву, школовала се у Ваљеву и Београду. Цео свој радни век провела је радећи као дефектолог у одељењу ученика са посебним потребама. Пружала је несебичну помоћ и подршку ученицима којима је то било потребно као и њиховим родитељима.

Захваљујући њеној иницијативи и смислу за организацију, као и великој ангажованости ови ученици нису били ускраћени за приредбе, екскурзије, излете и рекреативну наставу. А за свој труд, награда је била срећа и осмех њених ученика и родитеља.

Била је драгоцен сарадник својим колегама, увек спремна да помогне саветима како стручним тако и људским. „Лепушкаста наставница“, као што рече један од родитеља, омиљена подједнако код ученика, родитеља и колега, заслужила је захвалност свих којима је подарила себе и своју визију лепоте живљења. Као свестрана и креативна учествовала је у уређењу школе, а као сведочанство тога остала су многа уметничка дела (слике, панои, етно-кутак...). Ведрина, осмех и спремност да се направи договор о путовањима, чинила су та путовања незаборавним, а посебно

што их је она украшавала предивним певањем и шалама. Однос који је умела да успостави са својим ученицима је задивљујући. По дистанци и присности, стручном и дубоко људском сагледавању свакога од њих, приступа решавању њихових проблема, може се рећи да је да је она започела реформе у овој области и пре него што су озваничене. Анегдоте са часова је умела да исприча на веома духовит начин, али са невероватном дубином емоција. Оно што можда и нису сви умели да препознају у њеној природи, препознавали су ученици и показивали су то на најтоплији начин у свакој прилици.

Памтимо и памтићемо заједнички рад, дружење и све лепе тренутке проведене са нашом Миленом.

Са осмехом су дочекивале и испраћале многе генерације

Сећање на школу и школовање није комплетно ако се међу доживљаје не укључе и они који се ондонсе на помоћне раднике, или једноставно и популарно – теткице. То су оне важне личности нашег детињства од којих зависи много тога више него од учитеља или наставника.

Ове године смо испратили у пензију две помоћне раднице: Милојку Миладиновић и Дивну Станојевић.

О нама оне би имале много тога да кажу, али су до последњег дана били чувари наших тајни. Праве наше теткице, другарице, помоћнице, често у улози маме, прве помоћи, забринуте за свакога од нас, посебно на оним местима и ситуацијама где се сакријемо од свих других који би нас контролисали.

Мика и Дивна нису кажњавале оценама из владња и јединацама, оне су саветовале, молиле, стражариле па и ако би подвикнуле, било је то као на своју децу, да упозоре, заштите и спрече могуће последице. Марљиве, педантне увек спремне да помогну и учине нешто лепо за друге са осмехом су сачекивале и испраћале генерације ученика

На 59. београдском сајму књига

Ученици наше Школе већ традиционално посећују Сајам књига у Београду користећи Дан за ученике који је био 30. октобра 2014. године. У највећем броју до сада су куповали књиге и стрипове, а неки су склопили и познанства са ученицима других школа. У оквиру сајамске манифестације присуствовали су са наставницима и промоцији Монографије о својој школи коју је написала мр Ана Савковић, директор Школе. Промоцију су присуствовали и бивши ученици Школе који студирају у Београду. На Сајму је додељена II награда Немањи Грујичићу коју је освојио на литерарном конкурс за причу поводом 160 година од рођења

Основна школа „Нада Пурић“ у Ваљеву 1953-2013, ауторке мр Ане Савковић, промовисана је и монографија Часопис „Учитељ“ 1983 - 2013, аутора Мирјане Илић и мр Ане Савковић у издању Савеза учитеља Републике Србије. О монографијама су говорили универзитетски професори проф. др Миле Илић, Универзитет у Бања Луци и проф. др Миленко Кундачина, Универзитет у Крагујевцу, као и ауторке, Мирјана Илић и мр Ана Савковић.

Прва награда Лингвистичкој секцији

На 56. традиционалном Републичком зимском семинару за наставнике и професоре српског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду 15. јануара 2015. године Лингвистичкој секцији наше Школе додељена је прва награда. У име чланова секције и у своје лично име награду је примила Рајна Бранковић, професор српског језика и књижевности. Награду додељује Друштво за српски језик и књижевност Републике Србије, Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије и Вукова задужбина.

Мирис летње кише

Тамо, на крају уске бетонске
стазе,
стојим сâм под прастарим
платаном.
Моје тешке ципеле новонастале
баре газе, пропадају
овим даном.
А киша капље, кап по кап,

и цеди се са свежег листа. Али за
мене је то велики водопад који се
обрушава, слап по слап, само
једна кап, а слапова триста. У
свакој тој капи тражим један те
исти лик,
он ме заокупља све више и више,

ту ми не помаже ни мој највећи
трик,
јер од њега остаје само мирис
летње кише.

Немања Грујичић VII₁

Михајла Пупина. Конкурс је
расписало Образовно-
истраживачко друштво Михајло Пупин за све школе у
Србији. Свечаној додели награда присуствовали су
представници значајних институција: Министарства
просвете, Образовно-истраживачког друштва Михајло
Пупин, Телекома Србија, Матице српске, ЦПН - а и
других.

На 59. Међународном београдском сајму књига, 30.
октобра 2014. поред промоције монографије

Будимо као деца

„Најлепше је бити са децом, слушати их како певају, говоре... Господ Христос каже: „Ако се не обратите и не будете као деца, нећете ући у Царство небеско“. Свети Сава, најлепше српско дете, остао је вечно дете. Био је просветитељ и просвећен. Имао је световна знања и био просвећен Духом Светим“.

(Из говора Његовог Преосвештенства Епископа ваљевског Г. Милутина)

У Основној школи „Нада Пурић“ долазак Владике Милутина нарочито је увеселио ученике и колектив, на челу са директорком Аном Савковић. Откако прославља Светог Саву, а то ова угледна образовна установа чини двадесетак година, Лета Господњег 2015. први пут је радост ломљења славског колача са њима и надлежним парохом протом Драгомиром Јовановићем, поделио духовни родитељ овдашњег верног народа.

Популарна ваљевска „четврта“ позната је по квалитетној настави, бројним успешним ученицима, незаборавном другарству и чврстој љубави према школи, која не престаје ни годинама

по изласку из њених клупа. Благосиљајући ученике Владика Милутин поручио им је да слушају своје учитеље и родитеље, јер то је Господу угодно и то их врлим људима чини. Директорка Ана Савковић упутила му је благодарје на указаној части и пожелела добродошлицу свим гостима. У име Града Ваљева, славу је честитала помоћница градоначелника Светлана Јанковић Бељански. Овогодишња домаћица славе била је учитељица Славица Глишовић, док је та част за наредну годину припала учитељици Весни Андрић.

(Прилог из часописа „Српска православна епархија ваљевска“)

„Сваки човек треба да има неког узора на кога се духом угледа. Овај свет тражи и троши биће његово. Душа је бесмртна и тежи угледању на духовнике који су Бога спознали - светитеље“. У духу ове поруке, изведен је програм који су припремили ученици са Слађаном Ранковић, професорком веронауке и Биљаном Тодоровић, професорком музичке културе.

Јелка са највише лајкова

Конкурси су сјајна ствар, нарочито када се надмећу тимови, јача дух заједништва, адреналин расте, а сви учесници покушавају да дају свој максимум. Одличан пример за то је и такмичење „Јелка у акцији“

које је други пут организовано крајем 2014. године. Требало је омасилити и изградити што лепшу и оригиналну јелку, а учешће је узела и Основна школа „Нада Пурић“. Под будним оком и уз сугестије наставнице Мирјане Лукић, част да бране боје наше школе имали су Катарина Куњић, Ксенија Станићевић и потписник ових редова.

Идеје су се низале једна за другом и на крају је пала одлука: направимо јелку у целости од канапа. После почетног одушевљења, схватили смо да то баш и није лак залагај, али нам ни на крај памети није било да одустанемо.

Пуна четири дана од јутра до вечери радили смо готово без предах. Понекад смо, преуморни, сами себи постављали питање зашто нам је све ово требало. Наравно, брзо

смо савладавали ову краткотрајну малодушност и са још већим жаром настављали посао. Када смо завршили наше мало ремек дело срећи није било краја. У златно обојена јелка – лепотица, нашла је своје место на Тргу Десанке Максимовић. Дани су пролазили, број лајкова је растао и коначно се зауставио на цифри од 1700. Убедљиво смо надмашили све конкуренте. Због тога нам је неизмерно драго, али ту нипошто није крај приче. Већ смо почели да се оштримо за следеће такмичење. Можда ће нам припреме лакше тећи уз ваучере у вредности од 5000 динара колико је добио сваки члан победничке екипе. Погађате да је дародавац била наша и свима омиљена школа.

Лука Спасојевић VIII₁

Луткарство се шири у Школи

Луткарска секција Школе наставила је и у овој школској години са вредним радом и dobrим резултатима.

Претходне школске године, на Регионалној смотри луткарства која је одржана у марту 2014. године, представа „Приче са двора“ аутора, учитељице Мирјане Беговић и сараднице, учитељице Милене Миловановић, проглашена је најбољом представом у целини и тако се пласирала на 20. Републички и

Међународни фестивал луткарства основних школа који се традиционално одржава на Сцени младих у Новом Саду. Тада је представа проглашена најбољом у категорији старијег узраста и заједно са представама из Републике Српске и Хрватске наставила такмичење на Међународном рангу. Добила је тада Диплому за најбоље ликовно решење лутака.

Изведена је неколико десетина пута за децу свих ваљевских вртића и основних школа, Дневни боравак за особе са посебним потребама „Наши снови“, прешколце града... Публику је веома заинтересовала прича о згодама и незгодама из једне краљевске

кухиње и свађи два краља око дрвета шљиве и чијем краљевству оно припада.

Ове године, 6. марта, за исти фестивал, поред старе екипе луткара и аутора и њихове представе „Покажи шта знаш“, учитељице Јасмина Стојановић и Светлана Арсић припремиле су са ученицима првог разреда представу „Човеков најбољи пријатељ“. Прваци су се добро снашли у новим улогама и дочарали познату атмосферу у кући, када сви укућани помажу школарцу у писању домаћег задатка. Добили су Диплому Окружне смотре за успешну употребу реквизита и правилан сценски говор.

У другој представи старијег узраста „Покажи шта знаш“ правдајући свој назив, осам ученика седмог разреда су у, до сада најзахтевнијим анимацијама лутака, показали изврсно луткарско умеће и снажажење у свету музике и покрета. Ова представа је добила Диплому Окружне смотре за најбољу представу у целини и тако се пласирала на 21. Републички фестивал (ФЛУОШ) који ће се одржати 24. априла 2015. године у Новом Саду.

Ово је пета представа екипе која учествује на ФЛУОШ-у, а четврта која је учествовала на Републичком и Међународном фестивалу, а чине је: ученици – луткари (Огњен Станојловић, Тамара Тимотић, Неда Андрић, Николета Павловић, Ленка Ђурђевић, Катарина Младеновић, Милош Јовановић, Тамара Павловић и Маријана Жеравчић), аутор сценографије - наставница Мирјана Лукић, аутор лутака – Коралка Бублик, сарадница аутора - учитељица Милена Миловановић и аутор представа - учитељица Мирјана Беговић.

Сармица од листине

Причали су ми о неким обичајима мојих предака На први поглед ће вам звучати чудно ово што вам имам испричати. Постоје разни обичаји, а моји су ме упознали са једним који је везан за порекло моје баке Бранке. Она је у Ваљево стигла са својом породицом када је имала осам година. Њен родни град је Пирот, тако да су моји преци делом родом са југа Србије.

У прошлим временима, пре рођења моје баке, Пирот се делио на два дела. Део где су били староседеоци звао се Тијабара, а део где су се досељавали људи из других градова био је Пазар. И, веровали или не, главни проблем младе Пазарке која жели да се уда и дође у тијабарску кућу, била је сармица од листине. Да, да, добро познато јело је био изазов, а ево зашто.

У тијабарским кућама, каква је била кућа прадеде Александра, оца моје баке, зелену сармицу су домаћице савијале у троугао. Пазарске мајке су своје ћерке училе да се зелена сармица савија у ролнице. Тако је учена и моја прабака Вера, дошљакиња из Крагујевца. Ја верујем да су и једне и друге сармице биле подједнако укусне, али сваку девојку која се уда у тијабарску кућу чекао је пресудни ручак. Највећа критика или срдачна добродошлица у породици зависила је од троуглића. Све искусне жене у тијабарским породицама вребале су младе пазарске домаћице у борби са зеленим сармицама. Она Пазарка која успе да савлада изазов троугласто савијене листине, била је примљена у тијабарску породицу као да је њихова.

Ова судбина задесила је и моју прабаку Веру. Али причу о зеленој сармици и прабаки нико ми није довршио. Да ли је успела да направи тај чудесни троугао од листине, ја не знам, али сигурно вам могу рећи да моја бака Бранка савија сармице у ролнице. Ако мајка преноси обичај на ћерку, па макар то био и један овако необичан, рекао бих да је у тијабарској кући Џунића моја прабака променила традицију.

Стеван Миловановић VI₁

Друштво Рома је недавно расписало конкурс под називом „Познајемо се, зар не?“. Конкурс се односио на литерарно и ликовно стваралаштво. Било је 22 учесника конкурса за литерарне радове. Проглашење најбољих радова уприличено је у Народној библиотеци „Љубомир Ненадовић“, у петак, 6.3. 2015. године. Прву награду добио је Лука Спасојевић VIII₁ за песму, а другу награду Лука Станић V₁. Ученике су на додели награда пратили родитељи и наставнице Мирјана Смолковић и Рајна Бранковић.

Гарави сокак

Један дечак у школу креће,
а тешка му је стопа свака.
Његову тугу сви редом виде
јер иде из Гаравог сокака.

Тако улицу његову зову,
улицу стару овдашњих Рома,
зато му није лако кад крене ка граду
из свог скромног дома.

Већина деце из одељења
сматрају га за правог друга,
само њих двоје, троје
уместо имена зову га Чамуга.

Станите мало другари моји
нисмо ми једни другима странци,
као сви други, ја имам име
не зовите ме више Ганци.

Опомињем вас загрљајем
нећу се са вама свађати, тући
и позивам вас најсрданије
будите гости у мојој кући.

Мада још деца, будимо људи
јер једино се тако може
немојте више да вас чуди
што ми је друга боја коже.

Лука Спасојевић VIII₁

Познајемо се, зар не?

На нашој планети живе људи разних боја коже: бели, црни, жути. Боре се да успеју у свету где је некад боја коже одређивала да ли се могу возити истим превозом, јести у истом ресторану или учити у истим школама и седети у истој клупи.

У нашој маленој земљи и у нашем граду живе људи које називамо Роми. За њих су се пре везивали лоши догађаји, а најчешће то су биле крађе, ружно понашање и неодржавање хигијене. Неки родитељи у овом модерном веку покушавају да нам објасне ту неку разлику коју ми као деца не би требало да примећујемо.

Једног дана сам се договорио са другарима да одемо на игралиште да играмо фудбал. Тамо је већ била једна група босих, тамнопутих дечака који су играли фудбал са старом лоптом на једном делу игралишта. Други део игралишта смо заузели ми. У жару игре мој друг је јако шутнуо лопту која је отишла код њих. Нико није хтео да оде по њу, као да су се плашили нечега. Ја сам отрчао по лопту, а моји другови су ме зачуђено гледали. Дечаци из друге групе су сасвим нормално реаговали и шутнули ми лопту. Позвао сам их да играју са нама. Они су то одмах прихватили, а моји другари су били изненађени мојом реакцијом. Наљутили су се на мене, али су ипак почели да играју.

На почетку утакмице били су безвољни и намргођено су ме гледали. Како је време пролазило ситуација се поправљала и атмосфера је била права спортска. Резултата те утакмице се и не сећам, а није ни важан јер нису играли наши против њихових, већ смо играли сви заједно. Моји стари другари су ми честитали на идеји да сви играмо заједно и што сада имамо нове другаре. Питао сам их зашто су ме љутито гледали кад сам предложи заједничку утакмицу, али ни један од њих није имао јасан одговор. Онда сам им објаснио да је њихова љутња била без разлога јер сам предложио да се играју деца са децом, што је сасвим нормално, јер су деца целог света иста.

Није важно да ли је неко од нас бос или обувен, да ли има поцепане тренерке или нове, да ли је гладан или сит, јер деца су деца и игра је игра. Сви смо ми другачији, али смо у ствари сви исти!

Лука Станић V₁

Љубавна песма

Ниси ти крива
оптужујем онај
несташни браон прамен
који се безобразно
са твог чела
преместио у моје
узбуркане снове.

Ниси ти крива
љут сам на судију
одбојкашке утакмице
што је одсвирао крај.
не допустивши ми
да те још мало гледам
како скакућеш по терену.

Ниси ти крива.
Нервирају ме
они дечаци
из твог одељења
што те себично посматрају
шест школских часова дневно.

Ниси ти крива,
бесан сам на
твоје родитеље
што те на распусту
одводе далеко
од мог погледа
на неко безвезно море.

Никада нећу да помислим
ни да кажем
да си ти крива
што самом себи
личим на сома
који без тебе
остаје без даха
и на сувом плива

Лука Спасојевић VII

Кишобран

Познавао сам је и волео. Она је мене доживљавала само као друга, као пријатеља, док сам ја потајно био заљубљен у њу. То она, наравно, није знала, и није требало да зна, јер би се онда наљутила и тако бих оборио један од њених највећих снова – да будемо само пријатељи.

Уствари, њен највећи сан је био један кишобран. Да, да, један сасвим обичан кишобран – барем је то он био за мене, али за њу је то била једна прелепа ствар, скоро жива. Кад год смо пролазили поред продавнице, где је тај кишобран био у излогу, она би приљубила свој бледи и нежни носић уз стакло и гледала би у њега. Тај кишобран је био прекривен разнобојним троугловима и ромбовима, дршка му је била танка, метална, а дрвена ручка му је била у бојама дуге. Поред тога што је за њу био леп, тај кишобран је био јако скуп и она је сваки пут у шетњи са мном гледала у њега у нади да ће барем мало снизити цену.

I

Када смо једног поподнева пролазили поред те продавнице, кишобрана није било у излогу. Руком је панично прекрила уста и уплашено погледала шалтер. Нека богата дама, која је била обучена у лисичију бунду, купила је кишобран. После тога је заплакала, а ја сам покушавао да је тешим. Гледао сам је. Била је прелепа и док се смејала и док је плакала. Тада ми је дошло да је пољубим, али то нисам учинио, већ сам је траљаво, пријатељски, загрлио и одвео кући.

Следећих дана је само хладно бацала погледе на излог. Кишобрана није било. Кад год би то угледала, емотивно би заклопила очи за плач, али је стезала зенице да из њих не потеку сузе. Чекала је и чекала да се у излогу појави нови кишобран. Покушавала је да од мене сакрије своју тугу и није јој успевало. Све сам наслућивао и покушавао да јој помогнем, али је то било апсолутно бесмислено – није обраћала пажњу на то, занимало ју је само када ће кишобран поново доћи у продавницу, да ли ће доћи..?

II

Прошло је доста времена, али она није одустајала. Говорила ми је како има предосећај да ће кишобран поново стићи. Није стизао. Али једног дана је угледала тај исти кишобран у излогу. Плакала је од среће. Погледала је цену. Била је мања него пре, па је одлучила да га купи. И купила га је. Од тада се свуда шепурила са својим новим украсом. Волео сам да је гледам срећну и неки унутрашњи глас ми је стално говорио да је пољубим. Кад бих кренуо то да урадим исти унутрашњи глас би ми говорио да то не радим. Није било време.

III

Један дан смо тако ходали по граду. Била је посебно срећна, а дан је био сунчан и ведар. У једном тренутку је почео да пада страшан пљусак. У страху се прибила уз мене и дала ми свој кишобран. Отворио сам га и загрлио је. Гледао сам јој прво косу, па онда уплашено лице. Не знам каква би била за неког другог, али за мене је била богиња. Тај пут нисам могао да контролишем себе. Пољубио сам је, онако страшно, у усне. Згрожено ме је погледала. Да, мислила је да ћемо само бити пријатељи што ја засигурно нисам имао у плану. После тог погледа пуног неповерења, окренула се и отишла. Држао сам њен кишобран у руци али га нисам осећао. Гледао сам само њен дрзак ход и бујице воде које су јој заплускивале уске, црвене штикле...

Немања Грујичић VII₁

Сусрет

Како је звонило излетео сам у ходник. Сударио сам се са неким. Када сам подгао поглед угледао сам најплавље очи на свету. Ћутао сам и оборио поглед. Вриштала је и драла се на мене. Као да сам се давио у мору и даље сам ћутао. Подигла је руку и ударила ме је. И даље сам стајао утопљен и кроз мисли су ми пролазили стихови: „Очију твојих да није“.

Песник хвали очи, њихова боја вероватно плава, подсећа на небо. Са њеним очима ушло је и небо у његов стан. А мени су донеле сјај, светлост, лепоту и ведрину у души.

У другој строфи и слици јавља се нова појединост – смех. Песник каже да је смех жене свемоћан, да се шири и испуњава собу, размиче зидове...

Мени је њен смех прво парао уши. А онда срећан човек више и не опажа. Ваљда је љубав свемоћна.

Славуји су метафора за изговорене речи, за њен говор који подсећа на цвркул. Њени славуји као да су поништили све преграде унутра и споља јер ми је вриштећим гласом и неприличним језиком рекла да пазим куда идем. Љубав у овој песми посебно крунишу руке са којима пристиже и сунце. Као израз тих наведених стања мени је бридео образ од њене руке.

За одликовање љубави песник је узео појединости које на посебан начин исказују: очи, смех, глас и руке. А оно што их повезује је љубав.

А онда сам схватио, оно се директно не исказује (није ни у мом случају), али се исказује поетском сликом у којој речи пренесеним значењем дочаравају то осећање.

Ђорђе Крунић VIII₃

Мој сусрет са Михајлом Идворским Пупином

Још увек памтим тај помало присан осмех крупног бркатог човека; осмех који се не заборавља. Памтим и савете речене умереним баритоном гласа. Иако сам временски далеко од тих тренутака, сећам се добро мог првог сусрета са њим, са Михајлом Пупином, човеком који ме је спознао и научио како да самог себе спознам.

Моје име је Џон, Џон Дрездејм. Данас радим као професор хемије на Њујоршком универзитету. Сада имам добру плату и доста времена за себе, али, пре, то није био случај ...

Потицао сам из сиромашне породице, те сам једва успео да платим школарину у основној школи. Када је дошло време за средњу школу, родитељи су ми саопштили да немају толико пара да ми покрију трошкове за школовање. У интернат нисам могао да идем, јер су ту цене биле превисоке. Уосталом, у интернате су тада ишли богатији ученици, па да сам отишао, они би се подсмевали мени и мом, у односу на њихово, бедно порекло. А како сам поприлично био својеглав и слободуман у то време, тешко да би могао да издржим интернатску дисциплину. Тако су моји снови о даљем образовању полако падали у воду. Мада сам примао врло малу, сиротињску, стипендију занимала ме је наука. Волео сам да купујем књиге једне едиције научно-популарних књига, захваљујући којима сам доста сазнао о разним научним областима. Читајући једну књигу о развоју познатих научника, одлучио сам да ћу баш то и постати, те сам сваке ноћи сањао један те исти, готово немогућ сан ...

Мајка је знала да желим да се образујем, па сам, уз њену помоћ, постао кућни помоћник код Филипсонових, породици богатих индустријалаца. Моја плата није била велика, али сам с њом некако успевао да плаћам средњу школу. Наравно, наставио сам да читам научне књиге и у једном броју часописа „Scientific American“ сам сазнао нешто о једном научнику који је омогућио телефонске комуникације, који је у том тренутку живео у Америци, а потицао је из неког места чије име нисам успео да запамтим.

Једном сам тако, у паузи код Филипсонових, читао неку књигу. Било ми је поприлично досадно, газда је рекао да му долази један врло важан гост, те је боље да му не сметам. Одједном се чуо пискутав глас који сам добро познавао.

- Џоне! Џоне! – газдарица је викала у правцу собе у којом сам седео. – Долази брже!

- Ево идем! – огласио сам се и потрчао, иако ми је књига и даље била у руци.

Дотрчао сам у дневну собу и чекало ме је изненађење. Онај исти човек из часописа нашао се пред мојим очима.

- Џоне! Џоне! – узвикнула је газдарица. – Придржи господину Пупину његов шешир и капут.

- Ах! Да! – сетио сам се шта треба да урадим док сам се извлачио из сопствених размишљања.

- Опет си читао на послу! – прекоревало ме је газда видевши књигу у мојој руци.

- Пустите га, нека чита. – огласио се гост.

- Како то Михајло? – упитао га је газда. – Зар је добро што овај дечак чита књиге уместо да ради?

- Видиш ... Ма, нема везе – добацио му је господин Пупин, а онда се окренуо према мени. – Шта читаш дечко?

- Књигу – рекао сам, али не због, мени својствене, дрскости, већ због збуњености.

- Не. Мислим какву књигу читаш? – имао је стрпљења за мене, што сам код других људи ретко виђао.

- Нешто о хемији – такође збуњено сам одговорио.

- Интересује те наука? – радознало је питао.

- Много! – искрено сам признао.

- Хвала ти пуно. Сад се врати у твоју собу – благо ми је рекао. – Морам да са твојим газдом обавим један разговор. Отишао сам у моју собу. Није ме занимало о чему причају, мада сам се надао да је њихов разговор био у вези мене. Наравно, било је немогуће да чувени проналазач, научник и универзитетски професор са двоје богатих индустријалаца прича о једном сиромашном ученику.

Касније сам од моје газдарице сазнао да господин Пупин жели да разговара са мном и да ће ми плаћати школарину. У почетку нисам веровао у то, али сам постао пресрећан због тога што ћу се несметано школовати и што ћу стварно упознати једног великог човека. Искрен да будем, најсрећнији сам био што нисам више служио код Филипсонових.

Како је моје школовање текло, захваљујући Михајлу Пупину сам прочитао мноштво књига и добио пуно савета. Такође, под његовим утицајем сам почео да читам лепу књижевност и сазнао сам да су његови први контакти са Америком били преко романа. Пошто је имао само ћерку, често је говорио да сам му ја нешто слично сину. Кроз разговоре с њим нисам сазнавао више само о науци, већ сам често добијао и лекције из живота.

- Џоне, мало ме подсећаш на мене самог – приметио је. – И ја сам као млад морао да радим разне физичке послове да бих се школовао на Колумбија колеџу. Едисон је као дечак радио у возовима. До мог првог проналазка сам дошао релативно касно. Нисмо сви Теслине среће па да најважније ствари урадимо у двадесетим.

- Чуо сам да сте једно време били против Тесле. – морао сам да приметим.

- Да. За све је крива сујета, људска сујета. – повучено ми је рекао. – Сујета може потпуно да упропасти људе. Никад немој дозволити да те сујета савлада.

Ето, много сам као малолетни балавац научио од њега. Не знам. По нечему ми је био симпатичан тај помало обелели, крупни, бркати, човек живахних очију. Када је дошло време за факултет, преко својих пријатеља ми је обезбедио да студирам на Колумбији где је и он студирао. На одбрани мог доктората, он ми је дао најватренији аплауз. Иако су нам радна времена била различита, готово стално смо се посећивали пре његове смрти. Било ми је драго што се коначно помирио са Теслом. Заувек ћу му бити захвалан и сећаћу га се. Уствари, ово је прича о њему, зар не?

Сат

Драгоцених ствари имам доста, али нама најдрагоценији је мали сат. Тај сат мој отац је купио у Пољској. Имао је доста сатова, али овај му је најдражи. Сат је мали на навијање и сиве је боје. Отац га чува неких тридесетак година и више. И ако више не ради, нама је драг. Кад га погледаш и даље изгледа као нов.

Док је радио, будио би нас ујутру и изгледао је баш као у цртањима. Скакутао би по полицаи, све док га неко не би зауставио.

Као мале, сестра и ја би се играле са њим. Навиле би га и опонашале његов звук кад треба да звони. Волеле смо и да гледамо како се казаљке померају, размишљајући о будућности. Како одрастамо, чинило нам се да се казаљке све брже и брже крећу.

У једном тренутку је само стао и ми смо се растужиле. Данас, док стоји на полицаи и даље се претварамо да ради, присећајући се звукова који су нам остали највише у сећању.

Његово куцање некад је подсећало на откуцаје срца. И зато данас некад помислим на њега.

Драгица Пантелић VI₂

Моја омиљена играчка Деда Мраз, тај дивни деда, добру децу увек награди лепим поклонима. Мени је на поклон донео плишаног жабаца. Из кесе, испод Новогодишње јелке, су ме гледала два црна ока. Широко осмех на лицу показивао је жељу да ту плишану играшку узмем у руке. Извадила сам из кесе то најслађе биће и загрлила га најјаче што сам могла. Његове мекане шапице обавиле су се око мог врата и ја сам га пољубила у розе цветић на образу. Од тада смо нас двоје нераздвојни. Жабац је стално поред мене. Спава на мом јастуку. Путује са мном. Увек је ту да ме орасположи када сам тужна. Волим да причам са њим као да је живо биће, а не само плишана играчка. Жабац је моја омиљена играчка и уважени члан породице. Теа Симић II-2	Чувари природе Сваки човек и свако дете треба да буде чувар планете. Мисли на природу сваки час јер она је веруј део нас. Сади дрво, негуј цвет, јер они су знај твој свет. Уклони отпад, чисти околину, јер сви морају о њој да брину. Мисли на природу сваки час јер она је веруј део нас. Јана Тоскић IV₁	Моја омиљена играчка Имам доста играчака, али једна ми је омиљена. То је мали плишани зец. Добила сам га од моје баке Тоде, још када сам била беба. Он ми је био прва играчка коју сам добила. Зец је мали, крем боје, има браон очи, мали розе нос и око врата крем-црвену машну. Мекан је и много лепо мирише. Пошто није велики, ја га често носим у торбици величине мале свеске. Тако сам га носила овог лета на море. Често се играм са њим. У малим судовима му спремам ручак. Заједно пијемо белу кафу. Возим га у колицима. Чitam му бајке. Купам га и после једва чекам да се осуши. Када се не играм са њим, држим га у малој љубичастој кутији. Много волим свог зеку! Марија Младеновић II-2
---	---	---

Мали политикин забавник

У часопису „Мали политикин забавник“ током првог полугодишта објављени су ликовни и литерарни радови ученика Таре Димитријевић III₂, Давида Јовановића III₂, Саре Јеремић III₂, Кристине Јаковљевић III₂, Александре Милетић III₂, Предрага Планића III₂, Елена Матић III₃ и Стефана Каљевића III₃.

Овај часопис је један од најзанимљивијих часописа које ученици радо читају. Мотивација за то је и објављивање послатих радова који су заиста вредни пажње.

Моја најдража играчка

Моја најдража играчка је плишани меда који се зове Брундо. Добила сам га од моје баке када сам напунила три године.

Он је жуте боје и има мекано крзно. Њушкица му је као дугменце. Волим га зато што је топао. Када спавам он ме греје. Када је уз мене осећам се сигурно и не плашим се мрака. Често га мазим. Можда се Брундо понекад умори од мажења, али он је моја омиљена играчка.

Јулија Симеуновић II₂

Језик је хранитељ народа

Учење српског језика је пут ка стварању властитог идентитета. Учећи језик својих предака, млад човек престаје да буде само усамљена барка на олујном океану планете. Предачким језиком он добија спасоносни конопац којим се та барка повезује за обалу свог порекла. И баш та обала је један народ, једно време, култура и језик, коју треба одржавати и чувати. За коју се треба борити и не дозволити да је поруше велики таласи, ни јаки ветрови и снажне струје. У тој борби, не заборавимо речи Стефана Немање: „Боље изгубити све битке и ратове, него изгубити језик. После изгубљене битке и изгубљених ратова, остаје народ. После изгубљеног језика, нема народа.“

Не треба датуми да нас обавезују да се присетимо значаја Вукових дела. Њему нас враћа и наша стална борба и залагање за очување истог. Српски језик је један од најзначајнијих чувара јединственог српског, националног и културног бића.

Богатство српског језика и наслеђе, као и Вуково надахнуће, упорност, истрајност и љубав допринела су да Вуково дело буде изузетно и обимом и садржином и тематичком разноликошћу.

Вук је саставио, преко две хиљаде песама и око двеста хиљада стихова, сто двадесет приповедака, преко шест хиљада пословица, близу педесет хиљада речи, око двеста штампаних загонетки и још више необјављених, затим граматике, речнике, путописе, писма... Као да је имао девет живота. Његов рад обележен је значајним почетком настанка „Писменице сербскога језика, по говору простог народа“.

Колико је разумео и осећао снагу језика говоре и његове речи из објаве „Рјечника“: „Језик је хранитељ народа. Докле год живи језик, докле га љубимо и почитујемо, њим говоримо и пишемо, пречишћавамо га, умножавамо и украшавамо, докле живи и народ: може се међу собом разумети и умно сједињавати, не прелива се у други, не пропада.“

Наш језик је наше наслеђе, што нам од Вука оста у аманет. Поносимо се тим наслеђем, јер оно је драгоцено богатство нас Срба.

Барбара Споладор VIII₃

Кажи ми то лепо, српски

Језик је битан, ако не и најбитнији део народа. Он у себи не само што чува историју народа, већ дух и све остало што се не би могло видети. Тешко је променити лоше ствари, јер се људи лако навикавају на лоше, а лако је бити просечан и живети по шаблону. Мада, велики људи увек проналазе начин да разбију тај шаблон и допринесу нешто свом народу.

Само први од многих је велики Вук Караџић. Његов значај није у томе што је створио прво фонетско писмо, већ је у томе што је од аграрног народа створио писмену и обазовану господу.

Други, за мене најимпресивнији, Доситеј Обрадовић, први министар просвете и несхваћен човек свог времена. Био је најобразованији човек некада, светски путник и полиглота, што је мени, као, надам се, будућем филологу фасцинантно.

Постојала је такође једна јака жена која је само једним есејем наоштрила српски дух и дигла свест народа о значају језика. Као и Доситеј била је полиглота и познавалац разних култура. Али се ипак само за српски борила. И храбро.

Ови људи, иако различити по свом деловању и значају, никада нису заборавили своје српство. Остали су лојални до краја, никада од њега нису одустали и никада нису престали да се боре за оно што верују: да су наше писмо и наш језик најсавршеније лингвистичке творевине данашњице. И успели су!

Адриана Радовановић VIII₃

Стари џемпер

У најдраже ствари које поседујемо често се убраја безвредна ствар, стара дуги низ година која једва одржава свој изглед. У моје омиљене ствари убраја се стари џемпер који ми је исплела моја бака још док сам био мали. Не могу да кажем да је и даље мек као некад и боје нису више као пре, али љубав моје баке према мени уплетена је у сваку нит и чворић тог џемпера и чини ми се да с временом, постаје ми све дражи и много ми је топлије у њему и поглед на свет лепши и безбрижнији. У хладним данима, кад ми је потребна сигурност мог дома, замислим себе у том џемперу како пијем чај и грејем се поред пећи, док се сви око мене безбрижно баве својим пословима, а ја их само у тишини посматрам и уживам у ситним стварима које су ми дате на дар.

Свесан сам да нажалост неће моћи вечно да траје тај мој већ стари џемпер, али моћи ћу увек да га чувам бар као подсетник на овакве дане кад су ми мале ствари могле пружити сигурност. Постоје људи који се не везују емотивно за безвредне предмете, али чини ми се да ћу их до своје старости скупити пуну кутију, јер само ствари којима не можете одредити вредност у новцу заиста и вреде.

Милош Цветковић VIII₃

Стручни актив четвртог разреда Стручни актив IV разреда је

током четворогодишњег школовања ученика, поред рада на остваривању образовних циљева, кроз разноврсне заједничке активности посебно посветио пажњу оснаживању

генерацијских квалитета, као што су ширење и развој моралних вредности, развој естетских вредности и настојање да се траже и проналазе лепши, угоднији и племенитији облици живота уочавањем, доживљавањем, стварањем и неговањем лепог. Развијање другарства и заједништва и подстицање сарадње и међусобног поверења и уважавања је све

време био приоритет у раду. Припремање за друштвени живот кроз континуиране заједничке активности од првог до четвртог разреда ће помоћи ученику да се брже и лакше уклопи у норму друштвеног живота. наша генерација успешно блиста потрудило се доста спортиста.

Песма генерације четвртака 2014/2015.

Ово је генерација којом ће се поносити цела нација великом свету бићемо инспирација.

Ми смо 2004. годиште пуно нас је двориште а од наше вике ори се цело игралиште

Ћаци смо четвртаци оваких у школи нема. Спортисти смо првог реда. Ова школа је наше царство а другарство је наше богатство.

Од учитељица наших: Новке, Драгане и Слобе научили смо да нема злобе и да су подједнако важни и они слабији и они снажни.

Имамо ми и наше тајне Али и многе часове јавне, Примери добре праксе: Породица Варјачићи, Здрава храна Клапара, клапара воденица стара - Светосавски квиз, Песма генерације.

Ова школа је наше царство и другарство је највеће богатство. Сваком ћемо помоћи и у добру и у злу за хуманитарне акције смо увек ту.

Дечаци играју фудбал и кошарку а девојчице плешу сваког дана. Да

Димитрије један, други, Дејан, Матија... фудбалом се поносе и име наше школе по Србији проносе.

Наше младиће лопта вуче на голиће. Трчи скачи, зањиши се са нама добра вежба почела је сада. Можда и јесмо мале клинке али плесачице смо и без шминке.

Сада кад смо старији схватамо и ми ко се бави спортом биће здравији. Маша има педесет две медаље и пехара три поносни смо она, карате клуб и ми.

Уз њу је и Јана, тиха али спретна, двадесет три медаље и пехара два. Димитрије, фудбалер, са клубом путује фали две до тридесет медаља али пехар и златна копачка ту је.

Дејану једна до тридесет медаља фали. Са четири пехара голман је прави. Педесет и три медаље има Тијана освојене из разних техника пливања.

Делфин, леђа и слободан стил Сташи донеше медаље двадесет и три.

Десет медаља у плесу само Јана има А трудимо се да добро плешемо сви.

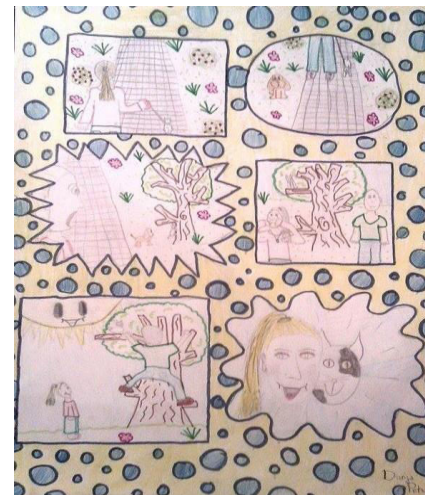
Ањи је стигла медаља пета Плес је део и њеног света.

На основу садашњег стања Сара ће бити светска балерина окитила се са седамнаест признања.

Савршен покрет балетски има и Оливера За три медаље алал јој вера. Милица плива и карате тренира десет и три медаље пласира.

Математика нам је јача страна математичари смо ми без мана. Умемо да поправимо чесму а ево, написасмо и песму.

Али једна мисао почиње да нас мучи: Ускоро долази до растанка. Како ћемо на крају учитељицама рећи: „Збогом Новка, Драгана, Слободанка“.

С П О Р Т И С Т И

Међуокружно такмичење из кошарке одржано је 26. 11. 2014. у Лозници, у спортској хали „Лагатор“.

Екипа Школе је освојила треће место и тако наставила традицију да се са кошаркашких турнира враћа са освојеним медаљама. На такмичењу су учествовале победничке екипе Мачванског, Подрињског, Београдског и наша екипа као победник Колубарског округа.

Екипу Школе представљали су ученици Илија Михаиловић VIII₂, Марко Игњатовић VII₁, Александар Теофиловић VIII₃, Огњен Стефановић VIII₃, Давид Васић VIII₁,

Никола Бојиновић VIII₁, Александар Радуловић VIII₃, Ненад Тмушић VIII₁ и Милош Јовановић VII₂ предвођени професором Бранком Јовановићем.

Одбојкаши ОШ „Нада Пурић“ су освојили 2. место на Окружном такмичењу у одбојци одржаном у Љигу.

На првенству Републике Србије у пливању, које је одржано 25. 11. 2014. у Београду, Школу су представљали Тијана Тодорчевић, Сташа Дамњановић, Барбара Споладор, и Александар Радуловић VIII₃.

Тијана Тодорчевић је освојила бронзану медаљу у својој категорији (прсно), Александар Радуловић заузео пето место (прсно), док је Сташа Дамњановић заузела 17 место (делфин).

На такмичењу је учествовало око хиљаду ученика из целе Србије па је успех наших ученика за сваку похвалу. Екипу Школе водио је професор Бранко Јовановић.

Лист издаје Основна школа „Нада Пурић“.

Уређивачки одбор: Актив наставника српског језика Актив наставника разредне наставе, ликовна, фото и информатичка секција. За издавача: мр Ана Савковић, директор Школе.

Одговорни уредници: Љиљана Павловић, проф. и Лука Спасојевић VIII1 и чланови новинарске секције: Ивана Савић VIII3, Јована Гаврић VIII3 Сања Петровић VI3 и Невена Драјић VI3